

[Viviko.]

men også i allerhøjeste grad oplysning om den rigtige, den sunde ernæring. På den måde folk fodrer sig selv i dag, pådrager de sig, i hvert fald en hel del af dem, alvorlige skader, som for samfundet betyder meget store sygehusudgifter. Der kræves oplysning om den gode kost, og den oplysning må vel først og fremmest Forbrugerrådet stå for. Det vil altså sige, at hvis vi vil spare penge for samfundet, må vi have flere bevillinger til Forbrugerrådet, vi må udbygge og bruge penge til at udbygge statens levnedsmiddel-institut, som meget af loven jo hviler på, ligesom vi må udbygge laboratorierne i provinsen og ikke være karrige med penge til husholdningsrådet. De penge, vi bruger her, kommer mangefold tilbage igen til samfundet, for vi sparer som nævnt store hospitalsudgifter, vi får langt færre spild dage grundet på sygdom, vi sparer mange penge på færre sygedagpenge osv. osv.

Socialistisk folkeparti går med en såre positiv indstilling til udvalgsarbejdet.

Johan Philipsen: Må jeg først sige noget om navnet, der står oven over dette lovforslag: forureningsministeren har fremsat osv. Vi har i en årrække haft underskud i vor samhandel med udlandet, og nu får vi fra 1. februar 1973 chancen for at sælge nogle flere levnedsmidler til nogle højere priser og dermed få nogle større valutaindtægter. Og jeg vurderer disse chancer som værende meget store og kontante. De chancer har vi forberedt ved meget omfattende reklamekampagner i udlandet, og nu oplever vi altså, at vi skal fortælle vore konkurrenter, eller de vil fortælle os — sådan skal det nok gå — at de bestemmelser, vore levnedsmiddelvirksomheder lever under, er fastsat af et ministerium med navnet forureningsministeriet. Det vil gøre ubodelig skade i vor konkurrence med vore konkurrenter. Vi ved jo, hvilke vanskeligheder Holland har haft, men på et andet område, og hvad det kom til at koste Holland. Jeg beder altså stadig væk om, uanset at jeg med en vis tilfredshed konstaterer, at eksportkontrollen er forblevet under de respektive ministerier, at vi kan få ordene forurening og levnedsmidler skilt milevidt fra hinanden, således at vi undgår forveksling, ikke hos os selv, men hos dem, vi skal sælge varerne til.

Så nævner fru Dagmar Andreasen ordet religion — jeg takker i øvrigt for den tale, den radikale ordfører holdt — og der er jo et betydeligt religiøst element i dette lovforslag. Det er alt, alt for vidtgående, det er ikke til at vurdere, hvad det koster, det vil foranledige en administration af dimensioner, som vi vel aldrig hidtil har set. Og så det, jeg har mest at indvende imod, er, at de virksomheder, der er undergivet eksportkontrolvirksomheden, har haft vældig svært ved at efterleve de meget skiftende amerikanske krav, fællesmarkedskrav og andre krav. Det er ikke så meget selve kravenes højde, men specielt at de ustandselig ændres. Nu skal vi altså til at have autorisation fra forureningsministeriet, og hvem skal bestemme hvad? Kommer vi ikke ind i en situation, hvor vi bliver en ulykkelig katebold imellem en række folk, der alle er magtbegærlige på andres bekostning? Jeg er nødt til at sige det så stærkt, hr. minister, for at blive forstået, men jeg frygter, at vi bliver katebold imellem forskellige myndigheder, og vi skal i hvert fald, inden dette lovforslag vedtages, vide, hvem der bestemmer hvad, og hvornår vi kan få svar.

Så vil jeg gerne knytte nogle kommentarer til spørgsmålet om import af andre landes varer. Vi får fra 1. februar 1973 frie forhold for import af andre landes levnedsmidler, og det har jeg — det lyder måske mærkeligt — glædet mig til. For det er en ønskelig situation, at vi kan sige til de danske forbrugere: nu står det jer ganske frit, hvorvidt I vil købe danske varer eller udenlandske. Men hvis de strenge krav, vi har her i landet, skal gælde også for de udenlandske varer, vil en stor del af dem blive tilbageholdt, og det vil være en lidet ønskværdig udvikling. Vi skal selvfølgelig tage veterinære hensyn, det vil altså sige hensyn til, at vi ikke importerer svinepest, mund- og klovsyge og andre ting. Men jeg kan ikke se, at der er noget som helst til hinder for, at vi gav lov til at importere italienske parmaskinker, selv om jeg såre godt ved, at de er produceret under vilkår, som ville få enhver nogenlunde hæderlig dansk veterinær til at stejle. Jeg synes, at dette forsøg på at friholde den danske befolkning for visse ting, som vi på deres vegne mener de ikke må spise, er det, der har det religiøse præg. Vi har et meget lemfældigt syn på hash og eu-